

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Камъни в стъклената къща **4**

Отново за отношението към бежанците и битата гушевост на нашия народ.

Автономия в Турция и Кюрдистан **4**

Интервю с Революционно анархистко действие.

Сириза продължава репресиите **10**

Левницата арестува петима студенти за... участие в първомайската манифестация!

Федерация на анархистите в Гърция **10**

Ново обединение на групи от цяла Гърция.

Руски гругари в бега! **11**

Призив за солидарност с арестуваните Игор Кулагин и Елизавета Цветкова.

ТЕМА НА БРОЯ:

ШЕЙТАНОВИТЕ ЧЕСТВАНИЯ

»»»» стр. 8-10

ПЕРМАНЕНТНИТЕ ЖЕРТВИ

Изворите на терора

Съчувстваме на близките на невинно загиналите – и то не само на тези в Париж. От гържавен и груг терор загиват хора по целия свят.

В „социалните мрежи“ (говорилните с изкуствена социалност, където „събираме лайкове“ и се плъзгаме по повърхността без задълбочаване и критика) ударите във Франция бяха представени най-вече като „посегателство срещу свободата ни да се забавляваме“. Щом само тази „свобода“ е била „окървавена“, че и „порувана“, значи бомбено-куршуменият урок е отишъл напразно. Затова ще се повтаря, докато масовото съзнание се досети да използва мозъка си по предназначение.

А междувремето френският и изобщо световен „елит“ използва трагедията по най-

сметкаджийския начин. ИД пръсна искри страх – глашатите на западните олигархии усърдно ги раздухват. В пушилка на тиха дирижурна паника ехтят воли за „кръстоносен поход“. Обезоръжени от правителствата си, редовите граждани са поставени в ролята на перманентни жертви, които се уповават на властта да долети на бял кон да ги спаси от „лошите“. Забравят или изобщо не знаят, че след кръстоносните походи навън започва да вършее инквизицията въртре – и тя на бял кон.

Не споделяме възторга от окончателно образувания „Свещен съюз“ на Европа, САЩ и Русия, който мрачно се закарни да изтрие ИДИЛ от лицето на земята. Не защото Пу-

» » » продължава на страница 2

АКО ПРОМЕНЯХА НЕЩО...

Отвъд негласуването

Отминаха поредните избори. Кметовете си отидоха, да живеят новите кметове! Ние не гласувахме.

Гласуването не променя нищо. Иначе щяха да го забранят.

Негласуването също не променя нищо. Нищо, че са на път да го забранят.

Когато бях малък, в училището имаше побойници, които си харесваха някое дете и системно го тормозеха. Останалите ги наказвахме с презрително мълчание. Не

помня някой побойник да се възпрял заради това. Но пък избраното дете и от време на време някой от „наказващите с презрение“ отнасяхме вкъщи по една порция бой.

Ние сме във война. Войната не се води между гържави, нито се води срещу терористи. Войната се води от хора, които управляват армии, срещу хора, които получават куршуми. Ние сме тези, които посрещат кур-

» » » продължава на страница 3

СЛЕД СПИХНАЛИЯ СЕ „ПРОТЕСТ“ НА ЧЕНГЕТАТА

Полицейската утопия

Хора! Поднесете цветето – на гроба на собствената си глупост! Но и забийте един трепетликов кол, за да не вампиряса и да не ви нахапе – отново.

Запомнете добре – полицията не ви пази. В най-добрия случай тя следи за изпълнението на законите, а тях ги пишат персонажи, доказали от десетилетия, обратно на обещанията си, че не са ви нито „приятели“, нито ваши „верни служители“. Приятелите не правят толкова мръсотии, докато се кълнат как работят ден и нощ за благо на гражданите, а като служители са показали пълно несъответ-

ствие между собствените си декларации и постигнатите резултати.

Очевидно обаче има гостатъчно на брой люде в страната ни, които не престават да се изненадват огорчено и избликуват възмутено в интернет: *оказа се, че родната полиция най-добре пази собствените си интереси. Оказа се, че ако имаш на разположение оръжие като част от работния си екип и стумеш да се организираш с колежите, да се придвижиш до София и да блокираш тук и там нормалния трафик на столицата, можеш да си поискаш каквото ти е кеф.*

» » » продължава на страница 2

ПОСЕТЕТЕ СТРАНИЦАТА НА ФАБ

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

Изворите на терора

» » продължава от страница 1

тин по този начин изкопчи опрощаване на престъпленията си към съседни и собствения народ плюс признание на държавата му за „велика сила“ – постигна го след интриги и провокации, такава му е квалификацията – интригант. Не и защото в този „съюз“ присъстват фигури като антидемократичното даже по либералните мерки правителство на Турция и легализираната ислямска държава Саудитска Арабия – тези „фигури“ добре подчертават характера на „новата Антанта“. Ние разпознаваме „Съюза“ за корен на проблема „тероризъм“, при все набиваната в главите лъжа, че бил основното решение.

Бомбите може да залечат градове, да превърнат градини в пустини, но не ликвидират почвата, в която никне посятото зло на ислямизма. Това е почвата на неравенството, на конкуренцията, на несправедливостта. Мотивката на държавните институции и капиталистическите практики, прикрити под табелките на „демократията“ или „суверенната демокрация“

или изобщо немаскирани, са моговолно озъбени при това, са подготвили тази почва, напорили са я с пари и „ценности“.

Безработицата в европейските гета ще остане – „пазарът на труда“ се нуждае от „резерви“, фактор за смъкване на цената на работната ръка и плашило за работещите да търпят работодателя. Автоматизацията на производството ще увеличава броя „излишни хора“.

Изкарването на пари на гребно от наркотици, кражби, проституция и други мерзости, макар и „преследвано от закона“, остава в мирогледа на съвременното общество като просто „специфичен бизнес“ – особено когато е с голям размах. Затова гетата ще бъдат нови бунтовници – не им е оставен друг изход.

Образователната система пак същата – съществена е и изгодата от зарязване на ученето – невежите млади с по-голяма вероятност ще станат джихадисти вместо революционери (но и двата типа размирници се представят от държавната пропаганда като ТЕРОРИСТИ). Бунтът

Победителят изяжда публиката

на онеправданите влиза в безопасното за олигархията русло – религиозното, не класовото. Гарнирано и с национализъм става неотразимо.

Да, това русло е безопасно. Ислямистите са заети да наказват свои едновърци за предателство, да наказват мирните „неверници“, но почти никога не атакуват целенасочено западните богаташи, политици, полицейски величия, магистрати, данъчни, високопоставени бюрократи и медийни звезди. Ако го правеха, наблягайки върху „социалния“ момент в пропагандата на шарията („богатите плащат на бедните“ и „правилата са едни за всички“ – илюзии от XIV век, веднъж вече про-

валени), биха спечелили многократно повече популярност или поне тайно злорадство на сърбалите попарата, надробена им от бизнеса, политиката и чиновничеството. Интересно, защо не постъпват така? Чудовищен, сляп догматизъм? Някой им гърпа конциите да действат именно така, както накрая се оказва изгодно за западната олигархия?

Преумножава се количествено и качествено единствено „сигурността“ – срещу „доброволни“ отстъпки от гражданските свободи (жалки сенки на реалната човешка свобода). Нараства контингентът доносници, агенти, униформени, анализатори, командващи кадри. Дават им се повече пълномощия. Даряват ги с привилегии. Отпускат им се повече средства – за сметка на какви други бюджетни разходи? Не се казва. А дори един процент нарастване на мизерията сред населението ще означава нови бойци за гржихага, все по-белокожи. Репресивната машина, използвайки страха на електората, бърза да се разрасне и да пупала където успее. „Тероризъмът“ възможно някой ден ще бъде ликвидирани – когато

преценят, че вече е изпълни ролята си, но засега „борбата“ с него е в грижливо поддържа на хронична форма. Репресивната машина ще остане. Много по-силна отпреди.

Напашените европейци „се сплотяват“ около властите – и това е отворително, това е самоубийствено за гражданите. Но го правят, мотивирани да „подкрепят смазване на злото“. Само че Злото е властта – институционализирана в държавност, но и тя на свой ред (обратно на лъжите, че съществува, „за да защитава гражданите“) е охранителна фирма на властта на парите, на натрупаното беззадръжки богатство. Зло е капитализмът, който поражда неравенството и потъпква справедливостта. Западният капитализъм, представян като „цивилизация“, заплашена от „варварите“, е този, който изнасили всичко най-грозно в арабския свят – и така зачена ИДИЛ. Отрочето вече порасна и го изведоха за публично пребиване.

Зло се бори със зло на арената за награда.

Победителят изяжда публиката. •

Шаркан

СЛЕД СПИХНАЛИЯ СЕ „ПРОТЕСТ“ НА ЧЕНГЕТАТА

Полицейската утопия

» » продължава от страница 1

Оказало се било? Винаги е било така, откакто съществува държава, откакто ги има предтечите на полицията и самата полиция. Всяка държавна институция всякога е спазвала следните приоритети:

Първо – пази си задника и не топи колега... освен ако не се издигнеш до недосегаема за отмъщение позиция;

Второ – изпълнявай началническите нареждания, каквито и да са те; ако съвестта ти пречи, оставяй я въкъщи в сейфа за оръжие, за да не се изтърка; или си търси друга работа;

Трето – направи нещо и за гражданите, ако ти остане време, защото ако твърде дълго мрънкаш, рискуваш първи да отнесеш гнева на едно въстание.

Единствено управленската върхушка изповядва друга редакция на втората точка: дръж властта до последно, използвай я до дупка, след теб и потом, да не ти пука. Е, държавниците в дребните страни също имат началство – я Еврокомисия, я Световна банка, я Конгрес във Вашингтон, я президентски палат в Кремъл – и никога собствения си народ. По сполучливия израз на един блогър, сегашната българска власт се измъчва

Държавата не отстъпва – просто си почесва лапата

да действа между нарежданията от външните началници и призрака на лелящите от площада камъни.

Полицията е инструмент на държавата и част от нея. Когато някой дисидентстващ пишман интелектуалец почне да чути ръце, че „държавата“ отстъпвала пред МЕТЕЖНИТЕ ченгета“, това е смешен хленч. Държавата не отстъпва, тя просто си почесва лапата.

Когато пък други, уж „обикновени граждани“, седнат да се тлюхкат за лошите условия на работа на държавните цербери, да внушават как „полицията е такава, какъвто е народът“, не бива да им вярваме – полицията винаги е най-лошата част от народа, цом е готова да macha този народ по заповед отгоре.

Нелепо е и въздишането, че „на Запад“ полиците били стройни, силни и хубави БОЙЦИ – ако някому милее да го

смеле от бой хубав и строген, вместо дебел и грозен, да иде с психосексуалните си проблеми на терапия (стига да може да си я плати), не да натрапва бяновете си на другите, които, представте си, не искат да бъдат пребивани, докато си тръгват от (безплоген) екопротест, че и получават обвинения за „нападение над полицай“ – по-смели да блъснат с глава и гръб полицейската палка или грайфера на кубинката.

Най-нелепо обаче е това недоумение – ах, полицията не се държи така, както го дават по филмите или обратно на описаното в съветската детска книжка за добрия милиционер чичо Стъопа. Ами в реалния живот е така. В утопичните представи сигурно има място за теоретично идеално сферична държава в абсолютен вакуум и липса на всякакви външни влияния.

Смехотворно е и обяснението, че „имаме милиция, а не полиция“. В държавата на БКП „милицията“ изпълняваше чисто полицейски функции, обратно на смисъла на думата.

Сериозният проблем на масовото съзнание е тази свята вяра в невъзможните, по никакъв начин неосъществими утопии. Същите хора обвиняват анархистите в утопизъм! Анархическата „утопия“ обаче ще се осъществи (освен ако човечеството не загине преди това, с вещата помощ на държавата) – тя се гради върху естествени човешки практики. Фантасмагорията „полицията ви е приятел“ обаче ще остане блян на инфантилен ум.

Вярно е, че където ченгетата са подчинени на избираемо от гражданите началство, особено в предизборен период ги юркат да се държат прилично с населението, ама само със сигурния електорат. В този случай нещата са само приглушени, а в основата – същите: полицията пази първо себе си, после шефовете, накрая и евентуално – гражданите. Детинско е да не се разпознае истината. Детинско е и когато истината грубо размаже научника, той, след изживяна лична екзистенциална трагедия, че реалността не прилича на илюзиите му, да продължи да се вкопчава в са-

моизмамата, да смята реалността за „грешка“, за „отклонение“, което „може да се поправи“.

Може, но по пътя на уставяване на напълно нов тип общество, в което не е чучната идеално доброта към народа полиция, а липсва междан изобщо да съществува такава.

Възмутените от реалността се доближават съвсем плътно до този извод, но не правят последната крачка:

...Ние, гражданите, нагледно и за кой и път показаме, че собствененият ни непукизъм, страх и мързел ще ни затрият. Защото се вдигаме на бунт само срещу корупции и схеми, в които не участваме. Включат ли ни с нещичко, прибираме знамената. По това най-вече си приличаме с родната полиция...

Обнадежен от заключителните думи на авторката, потърсих дали някъде пооткрито зове към въстание. Уви. Дамата е против бунтуването по принцип. Тя си настоява за „чичо Стъопа“ – по легален и „мирен“ път.

В такъв случай думите ѝ са се оказали по-големи от нея самата. Но тя и други като нея даже не са развели знамената, за да ги прибират. Страхът да сторят логичното и необходимото вече ги е затрил. •

Шаркан

АКО ПРОМЕНЯХА НЕЩО...

Отвъд негласуването

» » » продължава от страница 1

шумите. Понякога с открити гърди.

Никои не е спечелил война с неучастие в нея. Ако ви посочат някой такъв, не им вярвайте. Няма „неучастие“ или „възгържане“, когато край ушите свистят куршуми. Които не залегне, пада повален.

Няма пасивна съпротива, както няма пасивна война, дори на шахматната дъска.

Негласуването не е начин за съпротива. То е начин да освободим силите си за съпротива.

Гласуването не е просто пускане на бюлетина в деня на изборите. Гласуването започва от въпроса „за кого“. Минават часове, седмици, години, докато се примирим с Бай Ганьо, че „всички са маскири“. Минават още години, докато решим „кое е по-малкото зло“. Минават още години, докато оправдаваме избора си и в същото време негласно съжаляваме за него. Гласуването е инструмент за отнемане на силите, времето и умовете ни.

Негласуването е пречупване на този инструмент. Средство да запазим силите си.

Организираността не е въпрос на принципи или теория, а въпрос на оцеляване

Негласуването обаче не променя нищо.

Имаме сили за битка, но не можем да я спечелим.

Защото се страхуваме.

Защото сме слаби.

Мнозина не гласуват, но малцина воюват.

Останалите просто посрещат куршуми. Днес – по-високи цени, утре – по-високи данъци. Ежедневно – все по-агресивно опазване на реда (чий ред?!), с малко тероризъм за гарнитура.

Скоро ще дочакаме и оловни куршуми. Откритата война чука на вратата. Ще я започнат политиците, за които не

гласуваме, но ще кървим ние, които пазим силите си, а не ги използваме.

Победата е единствената алтернатива. Победа, още преди войната да е станала открита. Ако оставим за после, няма да бъде късно, но ще бъде много по-кърваво.

Пълно освобождение на всеки човек, унищожение на всяка власт – това е единствената възможна победа. Всичко друго е война и смърт безкрай.

Страхът си отива. На негово място се изправя сурова действителност.

Слаби сме, защото сме малко. Мнозина обаче стъпиха на

нашия път и се питат „не гласувахме – и какво?“. От нас зависи да поемат по пътя. Да отидат отвъд негласуването. Да започнат да управляват, вместо да избират управници.

Слаби сме, защото сме разпръснати. От страх да се изправим пред враговете ги търсим сред приятелите си. От страх пред делата се крием зад красиви думи. От страх да не заплашим силните стоим разпокъсани и слаби. Но времето на страха отминава – идва времето на хекатомбата и слабите ще паднат първи. Организираността не

е въпрос на принципи или теория, а въпрос на оцеляване.

Слаби сме, защото се срамуваме. Страхът от присъдата на „нормалните хора“ ни пази от образа на „радикали“ и „маргинали“, гържи езика ни зад зъбите, за да се харесаме. Същите тези „нормални хора“ обаче подкрепиха Първата световна касапница, после Втората, вероятно повечето от тях ще подкрепят и Третата. Същите ще ни изправят пред избора да бъдем „крайни радикали“, обикновени убийци или пушечно месо. Време е ние да поставим този избор пред тях – революция или обикновено убийство.

В мрачните години пред нас три лъча чертаят пътя към свободата – ограмотяване, организиране, радикализиране. Дълъг и труден, непознат път, но друг няма. Отклонението от него е обречено на фиаско, понякога дори кърваво. Всеки от нас първо ще прави избора си – ще останем ли пасивни телевизионни зрители, наказващи бандитите с презрително мъчание, или ще съберем силите си, за да спасим, ако не себе си, то поне своите деца? •

Петър Симеонов

ОТ НАШ ЧОВЕК В ИНТЕРНЕТА

Гневни-дневни – телеграфни коментари

11 ноември

Винетката скочи с 30 лева годишно. На Лилиянка не ѝ излизала сметката по поддръжка на пътищата. Пък уж е доктор по икономика и специалист по право. Дали икономическите сметки са круви, или просто ни излъга, когато през април каза „В този мандат сме взели решение да не повишаваме цената на винетката. Все пак имаме ангажимент цената да е социално поносима?“. Може би след изборите социалната поносимост на престолуудето се е повишила с 45%.

12 ноември

Биволъ публикува черно на бяло нарежданята на премиера към „независимите“ съдии. Изненадващ е само скритият поетически талант на Бойко. Непознати номера, брулещи ветрове, разходки в парка. Мистика, алегоричи... Съчетал е минимализма на хайку с тежестта на шекспиров сонет. Да не говорим, че цялата история е поредна демонстрация на свръхчовешките му способности за микро-мениджмънт. Щото тоя бабанко, който иначе дава всички признаци на умствена изостаналост, успява да се занимава искрено и лично с кажу-речи всичко, което се случва из

таз гържава. От най-малкия скандал до най-голямата галавера. Пага се нещо като *Caro di tutti capi* – ако не на цялата мафия, то поне на една от най-големите групировки. Освен че е премиер, управлява директно и софийска община, и няколко министерства, където за лица са сложени някакви удобни женици. Въпреки това намира време и сили да печели футболни първенства и да праща смс-и на всичкото редактор, продуцент и по-засукана репортерка. Пък хората се впечатляват от разни меркелници, путиновци и други аматьори. Туквоний тези си ги слага в малкия джоб! А в другия джоб слага процент от всички транзакции в подопечната територия.

13 ноември, петък

Секли някакви дървета по Витоша, та природозащитната младеж снощи скачаше пред камерите, за да си спазела държавата законите. Днес се оказа, че всичко било законно. Абе тия не разбраха ли, че държавата, ако реши, не горите на Витоша, ами космите в ушите им ще отприже и пак ще е законно!

В Ирландия някакви бедняци протестираха, че общината незаконно продавала наетите от тях жилища. Полицията се обясняваха, обясня-

ваха с тях, па по едно време взеха, че ги набиха. Небитици снимаха с телефони и викаха отстрана „Мирен протест, мирен протест!“. Явно идиотизмът не води начало си от Балканите.

Френският пък ДАНС хвана ИДИЛ-ски джихадист, докато се разкроявал в козметични салони. В Истанбул наскоро гръмнаха друг след концерт на Селин Дион. Не е много ясно джихадистите ли са нормални хора, или антиджихадистите са параноизи, но щом посетители на козметични салони и слушателите на Селин Дион се оказват джихадисти, би трябвало почти всички да попадаме в графата „потенциално заподозрян“.

14 ноември

Терористи убили 140 души във Франция. Очакват да го коментирам, все едно само там убиват хора.

В съда влезе дело на съученика на Цветанов срещу заместника му. Изказваме съболезнования на съдията по делото. Je suis български съдии!

15 ноември

Статия как ИДИЛ, Ал Каида и Свободната сирийска армия заедно отбраняват град до ливанската граница от

атаките на правителствената армия и Хизбула. Снимка на „бунтовник“, въоръжен с френска карабина „Фамас“. Доколкото проверката в интернет позволява достоверност, снимката изглежда наистина е от Забадани. Въпросните карабини по всяка вероятност са част от „помощта“ на Париж за „бунтовниците“, която нарушава международните договори, но пък бе официално призната от Оланд. Не се чувствам парижанин, но взех да се чувствам идиот.

Плевнелиев обяви, че „хакерските атаки“, затормозили сайтовете на някои правителствени агенции по време на изборите, били „хибридна война“ на Москва, прицелена в ЕС. Явно новата империалистическа агресия на Червената армия ще започне с избирането на червен кмет в село Главан, Старозагорско. Все още не е ясно дали г-н Президентът се чувства идиот или наистина е такъв.

19 ноември

Военият министър Ненчев заяви, че би се радвал, ако участваше в сухопътна операция в Сирия. Що за безумна пасмина ни управлява, щом мутрата Борисов се оказва най-съобразителният и внимаващ с приказките си политик в тази ситуация?

25 ноември

Гневни жители на Москва потрошиха стъклата на турското посолство заради свалянето на самолета. Силите на реда не счехоха за нужно да ги възпрат. Не че Турция няма пари за нови прозорци, но избирателната употреба на „безредието“ е показателна – властта е с народа, докато народът е с властта.

Турските съдят главния редактор на вестник „Хюриет“ за разследване, разкрило достатъчно на оръжие за ислямисти в Сирия. Пак добре, че стигат до съд. През миналата година журналистка, работеща за иранска телевизия, загина при съмнителна катастрофа, след като турските служби я обвиниха в шпионаж по идентични причини.

26 ноември

Приключи срещата на министър-председателя на РБ с президента на КНР, но приключенията на Бойко не приключиха с това. Китайците пребъркаха багажа на цялата делегация и държаха автобуса ограден с бодлива тел няколко часа. Разбираемо е – след като са наблюдавали цяла седмица Бойко и дружината му, китайците са се притеснили, че ще отнесат сребърните прибори със себе си. •

Наш човек във Фейсбук

НОВИНИ

Полицейско насилие във Филипините

Полицията е окървавила антикапиталистическите протести в Манила по време на срещата на организацията за икономическо сътрудничество в Азиатско-тихоокеанския регион (АПЕК), включваща 21 държава и територии. Всеки ден по време на срещата на върха стотици хора, работници и синдикати протестираха срещу АПЕК и репресиите в страната. Мнозина демонстранти са ранени от полицията. •

80-хилядна демонстрация срещу правителството в Сеул

80 хиляди антиправителствени демонстранти излязоха по улиците на Сеул в протест срещу консервативното правителство на президента Пак Кън Хе – най-големият протест от близо десетилетие. Шестивията в столицата на Южна Корея бяха организирани от синдикати и различни граждански групи. •

Арести в Барселона

На 28 октомври при провеждане на антитерористичната операция каталунската регионална полиция арестува 9 активисти. След обиск на техните домове в анархисткия социален център Libertarian Ateneo de Sants те са отведени в различни полицейски управления в Барселона, а на следващия ден са транспортирани до Магрид. В петък 8 от тях са освободени под гаранция, а последният е изпратен в затвора Soto del Real. •

Подпалвачът на КГБ е горд със своя „тероризъм“

Художникът Пьотр Павленский, подпалил вратата на ФСБ на Лубянка (бившето КГБ), поиска да бъде съден за тероризъм.

Художникът се чувствва поласкан от обвинението, че е извършил палежа с мотив „идеологическа омраза“. Той поясни, че е облял с бензин входа на ведомството и е драснал клечката в знак на протест срещу изфабрикувания процес срещу Олег Сенцов и Александр Колченко за подпалването на кримския офис на управляващата в Русия партия, което не са извършвали. •

ОТНОВО ЗА БЕЖАНЦИТЕ

Камъни в стъклената къща

Английска поговорка гласи: който живее в стъклена къща, не бива да хвърля камъни.

Една четвърт от българския народ заминаха и останаха в чужбина, като страната ни продължава да бъде стабилен източник на емигранти. Немалко от „останалите“ пък се издържат от парите на „гурбетчиите“. Затова изблещът на омраза, прераснал в трайна враждебност към мигрантите, изглежда нелепо.

В средата на миналия месец доклад на Центъра за човешки права в Белград, финансиран от британската благотворителна организация „Оксфам“, отпрати към българските власти обвинения в жестокост към бежанците.

Медиите у нас публикуваха новината като „БЪЛГАРИЯ е обвинена в жестокост“ – и тук се крие едно от обясненията за масовото „трайно враждебно настроение“, ако не породено, то непрекъснато претопляно от средствата за масова дезинформация.

Легалните благотворителни и правозащитни организации сами по себе си са в прицела на анархическата критика заради непоследователните им кампании и изявления, за прояви на лицемерие и самореклама за сметка на „за-

щитаваните“. В тази статия обаче кусурите на НПО не са обект на внимание. Гледаме съдържанието на доклада и признаваме, че авторите на доклада имат право да обвинят българските власти.

Държавният апарат у нас показва същата жестокост и към собственото си население, и то по различни линии. Населението, за съжаление, не се зъби на властта, а ръмжи срещу мигрантите, които просто искат да минат и заминат възможно най-бързо. По думите на един сириец, „по-добре куче в Германия, отколкото легализиран бежанец в България“.

Българските граждани, с твърде малобройни изключения, се солидаризират с властите – „обвинете Великобритания!“ и „ах, сърбите са го писали? Ще видите членство в ЕС през крив запущен макарон!“ – и това гарнирано с повече или по-малко полярни срещу „навлеците“ от Близкия Изток. Особено раздразнение буди фактът, че „незаконните мигранти“ плащат на трафикантите хилядарки, което според „будните граждани“ било „доказателство“, че не са „бедни и нещастни“. Възраженията срещу подобни изводи в най-приличния вариант се на-

тъкват на обвинения в „сбъркана логика“. Възможно е да са прави, но и тяхната логика е сбъркана, защото пристигналите дотук бежанци са онази част от желаещите да избягат, които са събрали нужните за придвижване суми – кой знае с цената на какви лишения и страдания.

Друга опорна точка, не непременно спусната отнякъде – низостта поражда сходни аргументи и съвсем спонтанно – е мантрата за „незаконното пресичане на границата е престъпление“. Използващите точката индивиду надали осъзнават, че фактически обявяват за престъпление това човек да бъде беден или застрашен, от което се опитва да се спаси. В същата графа обаче попадат осем от всеки десетима българи! Да ги вкараме още сега в затвора и тях, при което ще изгубят редица свои, и без туй формални, граждански права – истински рай за „родната“ олигархия.

Не се афишира и фактът, че НАВЛЕЦИТЕ идват от страни, в бедственото положение на които европейските олигарси имат голям пръст – вината изцяло се хвърля върху САЩ, които искали отслабване на Европа. Не че няма основание, но европейските кор-

порации не са спирани прикритата си колониална политика към Северна Африка и Близкия Изток, а правителствата им не са опитали с нищо да спрат безобразията, които карат хората да търсят спасение или нека само „добър живот“ – все едно това не е равносилно пак на оцеляване!

Всичко това не говори добре за „душевността на българина“, а за българската власт не казва нищо ново – тя си е същата отгавна и е погодно на всяка друга власт, без значение кое национално прилагателно ѝ е лепнато.

Принудени сме да признаем, че манипулативните заглавия за „обвинената България“ съдържат твърде висок процент истина. Институциите и подпяващите им поданицы (то това е България, нали? Поне голямата ѝ част) се отнасят жестоко към абсолютното всички социално слаби групи или малцинства. Като се почне от геца в Могилно, отношението към пенсионерите, отзивчивостта към потребностите на инвалидите и т. н.

Единственият недисциплиниран у нас персонаж е мутрата с големия джип – нему е позволено всичко. •

Шаркан

НАШИТЕ ДРУГАРИ ПО СВЕТА

Изграждане на Автономия в Турция и Кюрдистан

ИНТЕРВЮ С „РЕВОЛЮЦИОННО АНАРХИСТКО ДЕЙСТВИЕ“

» » » продължава от миналия брой

Имаме и Антивоенна асоциация, която не е съставена само от анархисти, а взаимодейства и с други групи. Ние участваме най-вече заради нашите виждания за Кюрдистан. Всяка година на 15 май се организират антивоенни протести пред военните поделения. В Турция военщината се е превърнала в част от културата. Ако не си служил, е много трудно да намериш работа и дори е трудно да се ожениш. Навсякъде те питат дали си преминал военна служба, защото само така можеш да станеш истински „мъж“. Хората възприемат държавата като своя „татковина“ и дори в автобиографията си трябва да потвърдиш, че си отбил военната служба. „Турците се раждат войници“ е девиз, който в Турция е много известен.

Corporate Watch: Днес има ли кемализъм (на Мустафа Кемал) толкова силно влияние, както в миналото?

DAF: Кемализмът все още има влияние в училищата, въпреки че ПСР (Партията на справедливостта и развитието на Ердоган) малко промени тази линия. ПСР прокара нов курс по отношение на национализма, който е насочен повече към Османската империя и „османските корени“ на днешна Турция. Ердоган

обича да казва, че трябва да бъдем „една нация, една държава, под едно знаме и с една религия“. Дори да има някакви дискусии по отношение на Мустафа Кемал, те са много по-малко в сравнение с миналото. Законът забранява да се критикува Атамюрк (Атамюрк е псевдонимът на Мустафа Кемал, използван от турските националисти), но също така е неписано правило да не се критикува и Ердоган. Турските масмедии спазват тези правила.

Corporate Watch: Можете ли да разкажете повече за вашата гледна точка по въпроса за кюрдите и тяхната борба за свобода?

DAF: Кюрдите се борят за свободата си от стотици години, първо в Османската империя, а след това в турската държава. Борбата им за свобода не започва с Рожава.

Откакто съществува DAF, Кюрдистан за нас винаги е бил важна опора за пропаганда и разясняване на идеите ни.

Нашата гледна точка се фокусира най-вече върху народните освободителни борби. Идеята е, че хората нямат нужда от национални държави и империи, а вместо това могат да си създадат федерации. Турската държава се опитва да представи случая като изолиран проблем с кюрдите. За нас обаче про-

блемите не идват от самите кюрди, а са следствие от турската полтика на претопяване и асимилация. Добре известно е, че опитите за асимилация на кюрдите бяха подновени още в първите години на новата турска република. В наши дни пример за това „мирният процес“, прокаран от турската държава, и операцията в провинция Робоски, проведена от турски изстребителни F-16 на 28 декември 2011 г. При атаката бяха убити 34 кюрди. Това клане имаше за цел да залочи идентичността на кюрдите. Хората, подлежащи на асимилация, трябва просто да станат „турци“ и да възприемат националистическата пропаганда.

От ПСР винаги подчертават, че са дали на кюрдите собствен телевизионен канал, че кюрдският език не е забранен и че кюрдите са наши братя и сестри. От друга страна обаче тяхното правителство провежда такива операции като в Робоски. През 2006 г. Ердоган беше подложен на силен натиск на високо политическо ниво. Той обаче отвърна, че и жените и децата подлежат на наказание, след като се противопоставят на официалната политическа линия. Над 30 деца бяха убити от турската полиция и армия оттогава.

Политическите партии използват различна риторика, но следват една и съща линия, която просто продължава с всяко следващо правителство. Ние не искаме да се наричаме „турци“, защото произхождаме от много и различни етнически групи, в това число и кюрдската. Приели сме курс на отричане и противопоставяне – искаме да убедим хората да не служат в армията, която ще ги принуди да избиват своите братя и сестри.

След 2000 година кюрдските освободителни движения възприеха нова идеологическа линия и престанаха да се наричат марксистко-ленински, а Йоджалан започна да пише теория за „демократичен конфедерализъм“. Въпреки че това са важни неща, нашата връзка с кюрдите е най-вече на улицата.

Corporate Watch: Можете ли да разкажете как изразяват своята солидарност с хората в Рожава?

DAF: Революцията в Рожава започна през месец юли 2012 г. Всички казваха, че политиката ще се движи в посока към отричане на държавността. Ние сме солидарни с това, още от първия ден. След това три области обявиха, че са осъществили революция от негържавнически

» » » продължава на страница 5

ОПЕЛО ЗА БЪЛГАРСКАТА ЖУРНАЛИСТИКА

Журналистическа зима

Хубава зимна картинка преди години нарисува виртуалната личност „g-р Тони Филипов“. Тя дълго и плодносно сееше слова в своята нива „Из делниците на един луг“ и жънеше по много реколти почит и популярност. Нивата се намираще в землището на великите издания „Монитор“ и „Експрес“.

Но един ден свършило вечнонощфтящото лято, настъпила зима в лицето на Делян Пеевски. Настъпила с цялото си живо тегло и секвестирала рубриката-нивичка на представящия се за доктор, а в живота социолог от Софийския университет. Току преди изборите се случило туй нещастие. Явила му се в ролята на попарваща слана предвестничка – баш шефката Ирен Кръстева, рекла му каквото рекла и... Край. Ледникова епоха. Няма нивичка, няма изяви, няма възторжена публика. Така добрият доктор останал без работа, тоест излязъл в „творчески отпуск“.

В озорчението си журналистът-фермер с докторски псевдоним издигнал глас: *Какво толкова съм писал брей! Че Бойко бил популист, тоест разправяч на приказки с келерпир? Кой ли не го знае това?!*

КОЙ знаел. И затова настъпил. Изненадващо като всяка зима у нас.

Захванал g-р „Филипов“ да сее интервюта, да сади „неудобната истина“. Споделил, че в ИПК „Родина“ отглеждат бройлери, поне обстановката била такава; в редакциите царял изповедателен полумрак; още миришело на Блъсков – оставил им атмосферата си; стругниците там, откакто настъпила зимата, тичали нагоре-надолу, бледи от страх като призраци. Защото стратогити ставали – зимата всяка вечер сваляла и качвала текстове, сменяла снимката на Борисов, ако не изглеждала добре.

Что делать? – зима е. С дебел преспи автоцензура. Със снеговалежи унижение, което затрупва журналистите до шия, а те търпят и се уповават на глобалното затопляне или поне чакат април. Мълком чакат, защото уволненията са бързи – няма предизвестия, няма договори, няма компенсации, на много от уволнените не изплатили дори изработеното, а нямаш и достъп до сградата, за да си ги поискаш. Нямаш и кураж да го сториш – та ти си цивилизован българ-

ски журналист, не някой варварин гжихагист с купен по интернет калашник я!

Така че журналистът геройски и с достойнство напуска или просто престава да пише. Ами да – **как така да пише безплатно?** В тая криза? Ай стига бе!

Остават на работа младочите. И безочливите. И младите безочливци. Вчера са плюли „Тиквата“, днес я хвалят най-ревностно, като изкупуват предшните си хули с коленопреклонни молитви и с помия върху пагналия предишен бог, защото пагналият политик (скромното название на „бог“) няма приятели... журналисти. Макар че изобщо не би трябвало да има – журналистът трябва да стои на благоприлична дистанция от политика. За да може да пише за него и дейността му без лична симпатия, родена на чашка.

Така обрисуваше преди години добрият доктор Филипов журналистическата зима.

Сърбят ни езиците да питаме редно ли е изобщо журналистите да имат други приятели, освен истината, освен собствената си съвест... но се сещаме, че съвестта не е сред изискваните качества

при кандидатстване за работа в средство за масова дезинформация.

Но крамолен шепот се гоня: *Блъсков и Тошев пречупиха духа на българския журналист, доколкото го имаше.*

Вярно е – **доколкото го имаше.**

Другаде било друго. Да, друго е, но повече като форма, не като съдържание. Сравнени със собствениците на медиите в Русия и САЩ, нашите медийни микромагнати са, хайде, не бял кахър, а гребно леке на ревера. Онези обаче, баш тиранозаврите на „словото“ на Запад и на Изток, те колят и бясат буквално, преките им връзки с най-могъщите фигури на голямата политика ги правят съучастници в едно подпалване на света – когато им скимне. При това ще обвинят друг за подпалването. Или ще подготвят с пропагандните си машини населението само да се втурне да пали, сякаш предстои празник, **но ще палят не каквото заслужава да изгори.**

Колкото го нашата локална кочинка, **НЕ МОЖЕМ ДА ОБЯСНЯВАМЕ ОКАЯНОТО ДЕРЕДЖЕ НА ЖУРНАЛИСТИКАТА САМО С БЪЛСКОВЦИ И ТОШЕ-**

ВЦИ, НИТО С ПОЛИТИЧЕСКИТЕ „ГИГАНТИ“ БОЙКО И ДОГАН! Нито с утайки от миналото, като обвиним я Кобурга, я СДС, я друг „проект“, излязъл от конструкторското бюро „БКП“, филиал на „КГБ СССР“.

Не са ни криви „проектите“, а проектантите! И не толкова те, колкото отровата на техния манталитет и „идеали“, които като бактериологично оръжие поразиха цялото население, а най-вече онези, които им е работата – даже я наричат призвание – да сочат с пръст **истинските корени на истинските проблеми** – нещо, което с много енергия те **не вършат** през последните 26 години – точно както и в предишните, и по-предишните.

Така ще е, докато журналистата се прехласват да коментират бисери на въздушни фигури под налягане като Огнян Минчев, който поставил въпроса „Свобода или сигурност“ и го решил... компромисно. Живата журналистика не би гввчела сополите на Минчев, а би му ги натикала обратно със съответен посичащ материал. Но нашата е отгавна умряла. •

Хасан Девринджи

НАШИТЕ ДРУГАРИ ПО СВЕТА

Изграждане на Автономия в Турция и Кюрдистан

ИНТЕРВЮ С „РЕВОЛЮЦИОННО АНАРХИСТКО ДЕЙСТВИЕ“

» » » продължава от страница 4

тип. Ние следяхме събитията и се опитвахме да научим повече подробности. Въпреки че това не е анархистическа революция, пак става дума за социална революция осъществена „отдолу“, от хората.

В сирийския контекст на събитията Рожава е трети фронт в борбите между Асад, ИДИЛ и останалите ислямистки групи. Това обаче не е всичко – за да стане картината пълна, трябва да се отбележи, че Република Турция също подкрепя ИДИЛ, благодарение на общата граница. Разузнавателните служби на Република Турция снабдяват с оръжие ИДИЛ и други ислямистки групи. В такава обстановка кюрдите започнаха своята революция.

През 2014 г. ИДИЛ предприе серия атаки срещу Кобани. Тогава отидохме в Суруч, на границата с Турция, където турските граничари стреляха по всички пресичащи границата и в двете посоки. Срещу хората се стреляше, без значение дали бягат от Кобани, или отиват там. Ние бяхме там, за да ги защитим.

През месец октомври в Суруч се събрахме много хора и преминахме границата. Тур-

Много хора бяха убити от държавата, от идил и от други сили, но нашата съпротива няма да спре

ция атакува хората с бронирани машини и сълзотворен газ.

От 6 до 8 октомври в Турция се проведе големи демонстрации на солидарност с Кобани. Тогава беше убит и Кагер Окта, социалист и поддръжник на Кобани. Беше застрелян при опит да пресече границата.

Помагахме с каквото можем. Много хора, идващи от Кобани, пресичаха границата и се оказваха без подслон, под открито небе. Посрещаме ги подготвени с палатки, грехи и храна. Понякога армията ни откриваше в селата, къде-

то се бяхме установили, атакуваше ни със сълзотворен газ и водни оръдия и се налагаше да се оттеглим. Помагахме на хора, пресекли границата, които искаха да намерят свои роднини. Помагахме и на такива, които искаха да преминат в другата посока, за да се бият в Кобани. Носехме грехи със знака на DAF.

След това YPG и YPJ отблъснаха ИДИЛ. Ключов момент беше превземането на хълма Миштенюр, който беше от стратегическа важност. След като хълмът бе превзет от YPG/YPJ, хората започнаха да се връщат в Ко-

бани. Много къщи бяха разрушени от ИДИЛ, а други бяха минираны. Хора загинаха, защото се натъкнаха на мини. Някои трябваше да обезвреждат мините, но кой и как? Имаше нужда и от нови жилища за хората. Провеждаме конференции и обсъждаме как да помогнем на Кобани. Последната ни среща беше в Амег преди две седмици.

Corporate Watch: Кажете нещо за парламентарните избори, каква е вашата позиция?

DAF: Разбира се, че не вярваме в парламентарната демокрация, ние вярваме в пряката демокрация. Не гласуваме за HDP, въпреки че в различни улични прояви сме имали контакти и сме солидарни с тях.

Ема Голдман е казала, че ако изборите променяха нещо, щяха да ги забранят. Има хора в HDP, които имат добри идеи. Но ние държим на това, че добро правителството не може да има, защото самата парламентарна система се основава на неравенството.

Въпреки че хората в Рожава не го наричат анархистическа революция, там няма правителство, няма държава, няма и йерархия. Така че ние вярваме в революцията в Рожава и сме солидарни с нея.

Corporate Watch: Какво мислите за атентата в Суруч?

DAF: Повече от 30 млади хора, които искаха да помогнат за възстановяването на Кобани, бяха убити при този атенат на ИДИЛ, но е ясно, че главният виновник е турската държава. Въпреки че са имали информация за готвен атенат един месец преди това, властите не направиха нищо за да предотвратят случилото се. Да не говорим, че след взрива турската държава атакува Рожава и провежда полицейска операция срещу политически организации в Турция. И в момента тежат различни акции и се упражнява политически натиск срещу анархисти, социалисти и кюрдски организации. Атенатът беше използван като формален повод за започване на политически репресии, както в самата Турция, така и в международен план.

Изгубихме 33 наши другари и приятели, които бяха решени да се борят за революцията в Рожава и срещу репресивната държава и крвожадните политици. Много хора бяха убити от държавата, от ИДИЛ и от други сили, но нашата съпротива няма да спре, нашата борба ще продължава – както винаги е било в историята ни. •

Превод на П-16 за Без Лого

ЕДИН ЮБИЛЕЙ

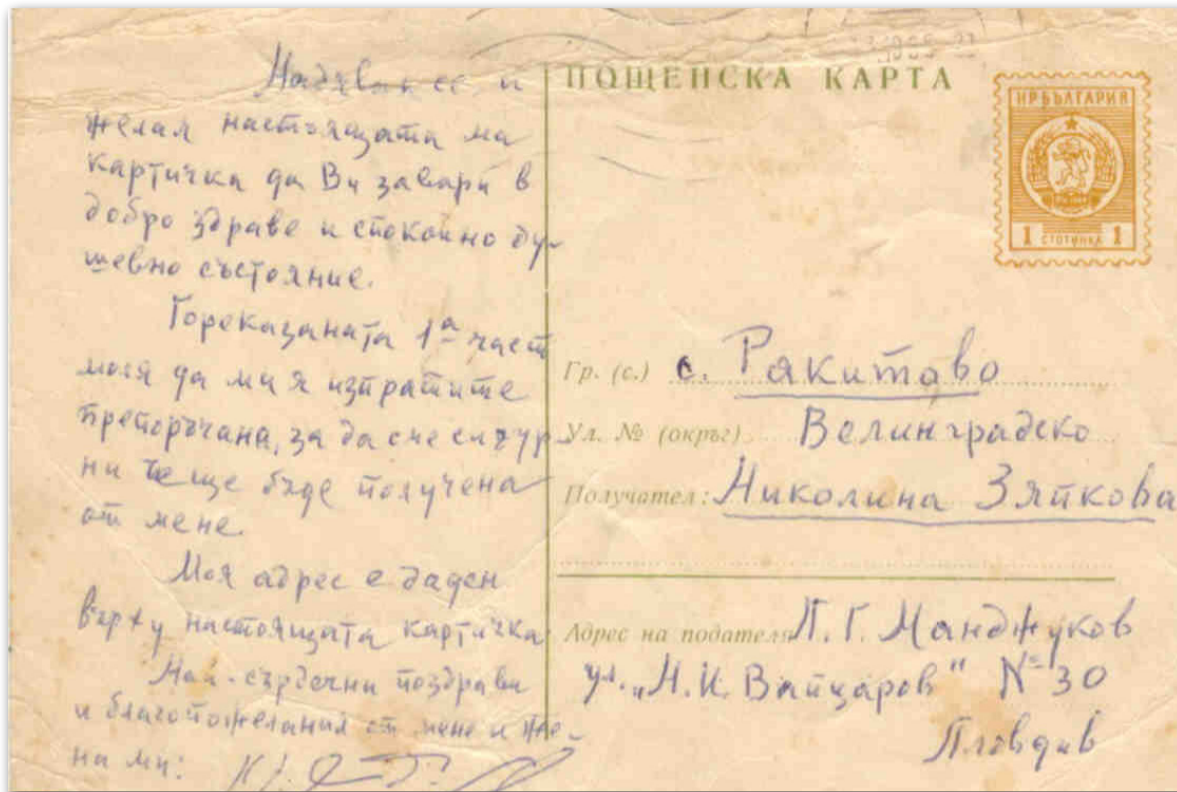
Още за „Предвестници на бурята“

Отминаващата 2015 година е юбилейна за семейството ни. Навършиха се 100 години от рождението на баща ни Георги Костадинов Зялков, анархист от Ракитово, и 25 години от смъртта му.

Татко беше умен и смел човек, но това, което най-силно ценя у него, е, че не отклони децата си от анархистическите идеи, въпреки жестокостите, изпитани в лагера „Богданов дол“, и последващите срещи с Държавна сигурност.

Когато учех в гимназията във Велинград, той ме из-

пращаше с някакви поръчки при неговите приятели анархисти – навярно, за да прецени колко стойностни хора са. Така повече или по-малко опознах братята Георги и Борис Попгеоргиеви, Васил Гугалов, Захари Ненчов, Димитър Щерянов, Милош Попов, Петър Лозанов... А като студент в

Пловдив ме запозна с Митко Димитров, д-р Константин Кантарев и Иван Корметев.

Иван Корметев беше прекрасен събеседник. Той ми откри, че в Пловдив живее един от гемиджиите – Петър Манджуков. За него, за книгата му „Предвестници на бурята“ и за някои действия на баща

ми, свързани с тази книга, ще разкажа на читателите на вестник „Свободна мисъл“.

Манджуков и съпругата му живееха на ъгъла на ул. „Никола Вапцаров“ (сега „Авксентий Велешки“) и ул. „Велико Търново“. Съпругата му беше приветлива и тиха жена, зъболекарка, а той – дружелюбен и

приказлив. Тогава, през 1965 година, беше на 87 години.

Първа го посети съпругата ми. Когато гядо Петър разбра, че тя е попаднала в анархистическо семейство, ѝ дал първа и втора част на книгата си „Предвестници на бурята“, написани на пишеща машина. След прочитането трябваше да ги върнем.

Баща ни, усещайки колко ценна книга е у нас, организира преписването ѝ на ръка. Тогава още не съществуваше копирна техника. Да се преписват на ръка 1000 машинописни страници беше голям труд, но тъй като Манджуков беше доста възрастен и нямаше наследници, имаше опасност книгата да се изгуби. Спомените се състояха от пет части. Следващите папки вземахме след връщане на първите.

Манджуков беше завършил работата си върху записките през 1959 г. Няколкото опита да я издаде били неуспешни. Редакторите му предлагали да я преработи, да избегне писането за анархизъм и анархисти. Прег на споделяше, че не иска нито ред да промени, на всичкото отгоре ѝ беше » » продължава на страница 7

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А

» » продължава от миналия брой

Ние живеем във времена, за които по-рано пишеха само в книгите, даже ако все още не сме го разбрали.

Екзоскелети вече осигуряват невероятна сила и позволяват дори на хора с увреждания да изминават десетки километри с товар.

3D-принтери печатат скорострелни оръжия и са в състояние да превърнат дома във фабрика, която може да създаде всичко – това променя напълно нашето разбиране за производството, за труда и много други неща.

Напълно автоматизираното производство с помощта на умни машини отдавна е ежедневие в множество области. Безпилотни летящи роботи превръщат военните операции в компютърни игри. Роботи разкриват нови перспективи пред нас, като имитират поведението на птици, насекоми и хора. Домашните андроиди набират почитатели.

Това не са сюжети от времената на бума на фантастиката – това са заглавия от днешните новини. Бъдещето вече е тук с най-новите технологии и роботиката – един нов свят се ражда тук и сега.

Ако умножим следващите примери по един милион, ще добием представа за бъдеще-

то едва след 20 години. Книгите, статиите, специализираните списания, видеоматериалите в интернет са в такива количества в света, че не биха се побрали в десет библиотеки като „Народната“.

Следват някои от първите лястовици на РР и идващата по петите ѝ Социална революция.

* * *

Специалисти от университета Хаселт в Белгия са създали компютърен 3D-модел на протеза за долна челюст и са я „отпечатали“ с помощта на лазер слой по слой от титанов прах. След това са я покрили с биосъвместим керамичен материал и са я приса-

П Р Е К А Л Е Н О

дили на 83-годишната си пациентка, която преди операцията не е могла да се храни, да говори и дори да диша нормално. Всичко е завършило добре с възстановяване на жизнено важните функции.

Специалистите предполагат, че тази технология ще позволи да се създават точни копия на „резервни части“ на различни човешки кости. Следващата задача пред биолозите е „печат“ с 3D-принтери на точни копия на меките органи.

* * *

Учени от Саутхемптънския университет във Великобритания са пуснали във въздуха първия в света безпилотен

летателен апарат, „отпечатан“ на 3D-принтер. Той се е задържал в небето 10 минути. За създаването му са били изразходвани 5000 лири стерлинги.

Най-напред е бил разработен 3D-модел на обекта, след което той е бил „нарязан“ на стотици слоеве, които са били възпроизведени от пластмаса или метал с помощта на ултравиолетов лазер. Поради „тънкия“ бюджет, изследователите оборудвали апарата с електродвигатели и са го лишили от шаси (поради което е бил „изстрелван“ с катапулт).

Апаратът е създаден за една седмица – два дни за разработката на частите на апарата и пет за отпечатването им. Ръководителите на проекта Андри Кин и Джим Скенлан подчертават, че 3D-принтерите обезсмислят серийното производство. За всеки отделен случай – опрашване на селскостопански култури, разузнаване или снимане с инфрачервени лъчи – може да се отпечата различен апарат. Модификацията на модела чрез автоматизираното проектиране отнема броени минути.

* * *

Инженерът програмист Уил Горман прави сериозна крач-

У Д Ъ Л Ж Е Н И

ка към осъществяването на идеята за самовъзпроизвеждащи се машини в създадения от него робот MakerLegoBot, който може да проектира триизмерни модели на миниатюрни обекти като къщички и да ги съглобява от блокчетата на конструктор Lego, също създадени от него. Теоретически, след известни модификации, **роботът ще може да възпроизвежда и сам себе си**. Той е демонстриран на изложбата Lego World през 2010 г. в Холандия. Напоследък се появяват все повече 3D-принтери и самовъзпроизвеждащи се машини от рода на MakerLegoBot.

Системата, подаваща „строителен материал“ за робота MakerLegoBot е висока около 75 см и може да побере до 35 „тухлички“ от всеки тип. Когато запасите привършат, зареждането засега се извършва ръчно. Строителният модел се изработва с компютърен софтуер за конструиране, след което се преобразува в набор от инструкции, които се предават на робота, свързан с компютър чрез USB-кабел. Машината извлича тухличката от системата за подаване, пренася я и я „нащраква“ на съответното място в конструкцията. Всеки желаещ **може да вземе участие в** » » продължава на страница 7

ЕДИН ЮБИЛЕЙ

Още за „Предвестници на бурята“

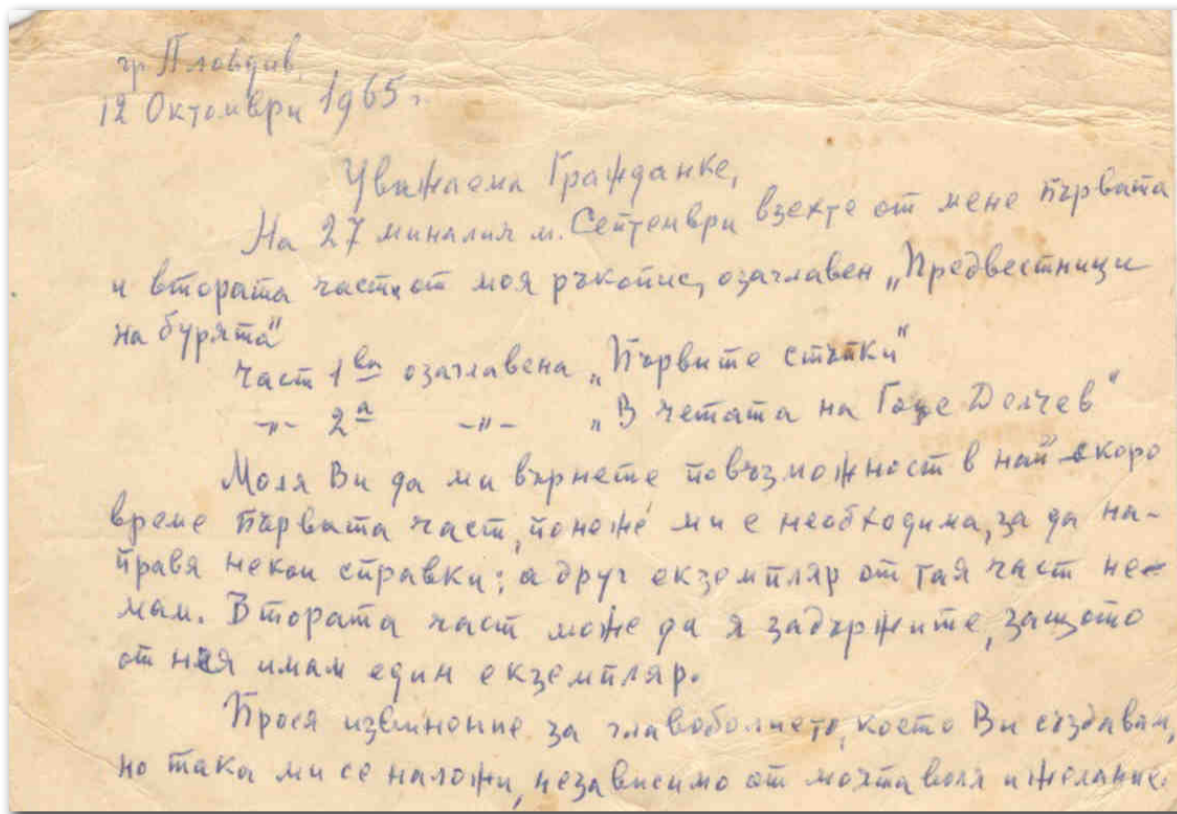
» » продължава от страница 6 дал подзаглавие „Анархистите в македонското революционно-освободително движение“.

След ръчното преписване татко убеди една машинописка от Батак да препише книгата на машина в три екземпляра. Той намираще хартия, индиго, пари.

Единият от готовите екземпляри беше изнесен нелегално във Франция с помощта на анархисти от Варна. Втори екземпляр още пазим у нас. Не знам какво стана с третия.

На 2.01.1966 г. тръгнах от Ракитово, където вече живеехме, за Пловдив с няколко задачи и с намерение да се срещна с дядо Петър. Пристигайки до тях, видях погребалното шествие. Беше починал предишният ден. Доктор Кантарев помолу оставащите в дома му да не допускат никого да влиза, докато той не се върне. Бързаше, за да говори в ритуалната зала. По-късно разбрах, че именно той е депозирал записките на своя приятел и съидейник в Държавния архив.

Горещо препоръчвам на всеки от приятелите да прочете

книгата. Никои по-добре от автора не може да разкаже за революционната дейност, започнала от първия пловдивски ученически анархистичен кръжок, вдъхновен от Михаил Герджиков, минала през Тайния Македонски Революционен Комитет в Женева, заед-

но с Герджиков, Славе Мерджанов, Иванка Хр. Ботева, Георги Стаматов и други, в Цариград, заедно с Мерджанов и Соколов, в Македония с Гоце Делчев, Орце Попйорданов, Ѓорче Петров и много други.

Прочетох тези около 1000 машинописни страници със

захлас, с каквото бях чел някога „Записките“ на Захари Стоянов, и тогава още почувствах, че в много отношения – по изобразителна сила и интелектуална дълбочина – Манджуковата мемоарна проза може спокойно да дели мегдан с краля на българската

мемоаристика – пише Н. Хайтов.

След разгрома на Илинденско-Преображенското въстание Петър Манджуков завършва лесоинженерство в гр. Нанси, Франция. Връща се в България и работи цял живот като лесовъд. В Казанлъшко и днес съществува Манджуковата гора, а в Разложко – местност „Манджуковото“.

През 1993 г. „Предвестници на бурята“ се появи под редакторството на Николай Хайтов. Той твърди, че е получил машинописен екземпляр от сродницата на Манджуков, актрисата Невена Коканова. Не съм сравнявал нашия с неговия екземпляр.

Знам, че до последните си дни Манджуков правеше справки и коригираше написаното.

Двадесет години по-късно, през 2013 г. Федерацията на анархистите в България успя да издаде с нова редакция забележителната книга.

Призовавам читателите на вестника ни да отделят малко средства, за да закупят книгата за своята библиотека или за библиотеката на селището, където живеят. •

Костагин Златков

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

» » продължава от страница 6

усъвършенстването на робота, тъй като в своя сайт Горман предоставя за свободно използване пълните инструкции за създаването му от 2400 кубчета на конструктора Lego.

Действащите вулкани са красива, но не винаги безопасна гледка, особено при изригванията им. Наблюдението на огнедишащите планини е сложен процес, който не всякога дава необходимите сведения

навреме. В Япония създават ескадрили от роботи, способни да следят вулканите от въздуха.

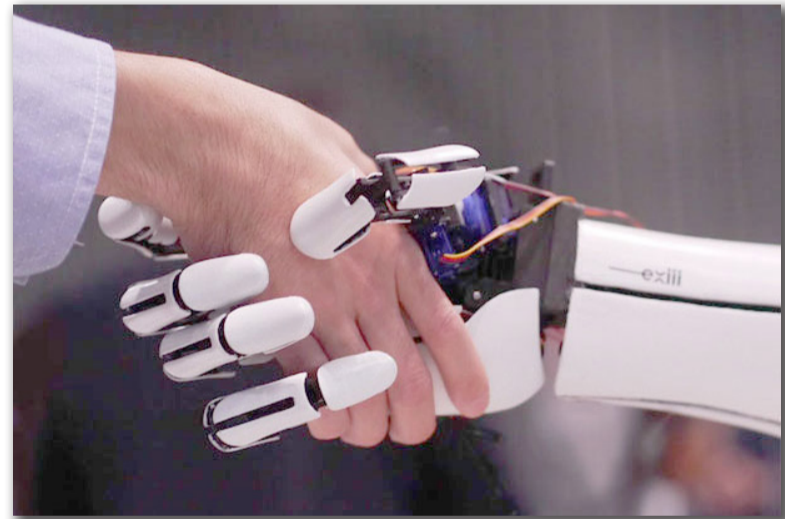
Кейджи Нагатани, професор в Токийския университет, през последните пет години се занимава с осъществяването на идея за такава роботизирана система. Неотдавна неговият безпилотен робот, с помощта на „сухопътни“ роботи, провежда експериментални изследвания във вулканичната планина Асама с вземане на проби от кратерите.

Временен спад в употребата на японски роботи

През първото тримесечие на 2009 г. обемът на търговията с роботи за промишлеността в Япония намалява с 59 процента. Причината за намаляването им предлагане е в по-малката нужда от машини в японската промишленост, която преживява един от най-тежките спадове в най-новата си история.

Япония е лидер в производството и използването на роботизирана техника за промишлеността в света. През 2005 г. в страната са работили 370 000 робота. Тогава това са 40% от всички роботи в света – по 32 на всеки 1000 служители в заводите.

От началото на икономическата криза японска-

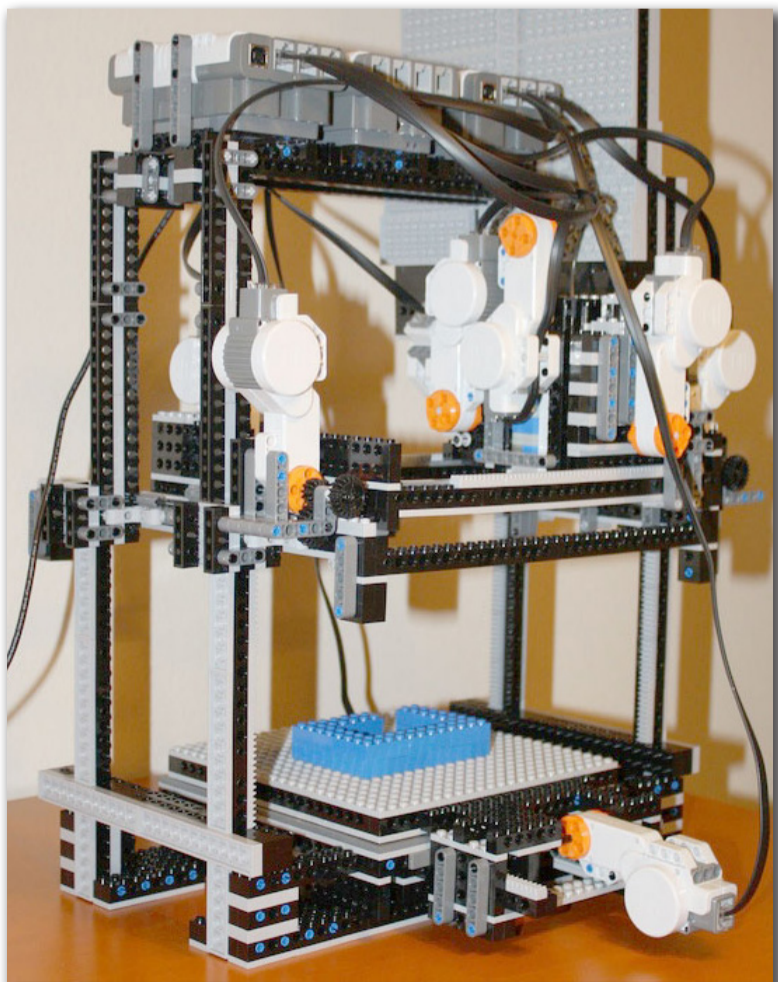
та промишленост се е свила с 40%, а намаляването на броя на роботите е приоритет пред съкращаването на служители в страната. Япония държи около 70 процента от световния пазар на промишлени роботи. Всяка година продажбата им в страната носи приходи от 700 млрд. йени (около 7 млрд. долара). Предвижда се за 10-15 години тези цифри да нараснат десетократно. Във връзка с това в Токио ще използват допълнителни – включително финансови – стимули, за да подтикнат предприятията и научните институти да отделят повече внимание на създаването на роботи, които ще помагат в грижите за болните и възрастни хора.

През 2025 година там масово ще бъдат използвани

роботи-медицински сестри. МИТИ (Министерството на икономиката, търговията и индустрията) ще окаже сериозна подкрепа на производителите и създателите на роботично-медицински сестри, за да може те да бъдат използвани масово още през 2025 г.

Един от главните проблеми на Япония е непрекъснатото застаряване на населението. Едновременно с това расте натоварването на медицинските заведения, които и без това страдат от недостиг на кадри. Армията от роботи от една страна ще намали липсата на квалифициран персонал, а от друга ще гарантира качествено медицинско и битово обслужване на болните и възрастните хора. •

(слева)

ТЕМА НА БРОЯ: ШЕЙТАНОВИТЕ „ЧЕСТВАНИЯ“

Театралната постановка „Гео“

Впечатляващо, отвърдно начало. Силен епизод с фарове на камион в мрака, войници мъкнат към кладенец чували с трупове. Силни сцени с балконите, откъдето палачи си прехвърлят отговорността или се гордеят с извършените безчинства. Интензивно действие, което не губи темпото си до края. Нататък – групово рецитиране на началото на поемата „Септември“, сякаш тя се ражда в момента. Гневната реплика на Гео Милев „Когато властта убива – това е Закон за защита на държавата, а когато хората отговарят със същото, то е терор“ – чудесно. Монолозите на близките на безследно изчезналите главни герои, назованите по име виновници за убийствата – добре.

И готук. Формата, макар да е въпрос на вкус, я биваше.

Сдържанието се изгуби в „творческата интерпретация“ на драматурга Иван Добчев. Вместо във всяка следваща сцена зрителят да научава нещо съществено за духа на онази епоха, затова в тресавище от излишни епизоди и цитати от поети, философи, политически дейци.

И даже по-лошо – преглъща полуистини, лъжи, тенденци-

озни внушения. Лъскава отвърн ябълка с червеи и изпражнения на червеи отвътре.

Да, творецът е свободен да представи своята гледна точка към фактите. Проблем се получава, когато тълкуването измести самите факти. И когато липсват факти, но посланието остава – така се започва истината за исторически събития, които – да не се лъжем – винаги може да се повтарят.

Да, текстът на романа е трябвало да бъде кълян, така че да остане най-съществено, без което не може. Показателен е изборът на сценариста какво именно да остави от книгата, върху какво държи да фокусира очите на зрителя.

Странното е, че и авторът на романа публично се съгласи с интерпретациите, вероятно по съображения за взаимната изгода: Карастоянову рекламен ефект от театралното представление върху продажбите на книгата, Добчеву – повод за печелене на широка популярност в тесни интелектуалстващи кръгове.

И така, постановчикът избра да ни покаже, че Гео Милев бил неврастенник. Избра да премълчи, освен с бързата реплика

за съзряща гной изпод стъкленото око на поета, че Гео Милев е живял в постоянно, зверско главоболие. Постановката ни каза, че Гео Милев е убит от властите, заедно написал бунтовна поема и се разприказвал пред английски емисари за държавния терор в България.

Зрителят бе информиран, че Гео Милев и Георги Шейтанов са били приятели, не само сътрудници в едно списание, средствата за което Шейтанов добивал с грабежи на банки. Зрителят обаче не видя поне кратичък епизод, който да покаже това приятелство. Освен ако не приемем за такъв една от финалните сцени, в която двамата сякаш се ваят в един и същ казан в ада.

И ако за причините за убийството на Гео прозвуча някакво обяснение, то заради какво властта изтребвала анархисти? Ами „защото са анархисти“ – друг извод не е провокиран у зрителите. Идеите на анархизма са сбутани зад кулисите. Анархистите в пиесата или лежат умрели след геройска смърт, пушайки враговете си, или стрелят – какви идеи имат тези терористи! Толкова безразборно стрелят, че самият театрален Шейта-

нов се усъмнил в каузата си и морално капитулирал, което довело до залавянето му. Но преди това сценарият не погмина да внуши, че Шейтанов бил привърженик на „Единния фронт“ на антифашистите – откровена лъжа.

Не искаме от Добчев да пропагандира анархизма. Не му е работа, наша е. Надявахме се единствено, че той не ще пробутва баналните клевети срещу анархизма, и то подличко прикрити под маската на „уважение към романтиката и храбростта“.

Ето това ни показа представлението – докъде се простира смелостта на съзателя му. Той е готов да извади нож на умрялото куче на някогашния режим, но не му стига кураж да каже защо и тогава, и сега анархистите са непримирим противник на съществуващите и съществуващите порядки.

Показа ни нивото на „творческата интелигентия“ у нас – напълно според гумите на истинския, не измисления Шейтанов:

Госпогстващият курс в психологията на българската интелигентия е липсата на етичен критерий за живота.

Поробена от вътрешна суетност, бедна духом, жадна за материални блага и външно господство, наклонна на компромиси със съвестта, българската интелигентия посрещна враждебно анархисткото движение, което не разбираше с покварения си нрав и ограниченото нравствено съзнание. Анархизмът у нас дойде като израз на едно ново разбиране на живота и онези, които бяха живели на тъмно, побързаха да викнат: махнете светлината – тя ни пречи да гледаме!

* * *

А ние, сегашните анархисти, раздахме на влизащите в залата извънредния брой на вестник „Свободна мисъл“ с поемата на Гео Милев и изложението на идеите на Шейтанов с неговите си гуми.

Май трябваше да напуснем демонстративно залата.

Не бива да се утешаваме, че „поне ни споменаха“. По-добре да продължи премълчаването на анархизма, отколкото говоренето на отровни полуистини, по-вредни от откровената лъжа. •

Свободна мисъл

ТЕМА НА БРОЯ: ШЕЙТАНОВИТЕ „ЧЕСТВАНИЯ“

Присвояването на Шейтанов

От началото на тази година започна една кампания в памет на загиналия преди 90 години Георги Шейтанов – човек-легенда още приживе, точен с перото, остър с ума, страшен за властта както със слово, така и с куршум. Човек, пред чиито дела днешните анархисти сме по-скоро сенки, за съжаление.

Разбирам защо у нас „честват“ годишнините от гибелта на истинските хора – защото радостта на гребните човечета е необятна, че са се отървали и че могат на воля да се отъркват в посмъртната слава на големите, да я преминават според размерите на онова, гето е прието да се нарича „гуша“.

На 4 и на 23 октомври преминаха съответно Пресконференция на Инициативния комитет, а после и „Научна сесия“, посветени на Георги Шейтанов – и двете събития в сградата на СБЖ, анонсиран като „свободна трибуна на българската журналистика“.

Видяхме как разбират свободата от Съюза на журналистите – едностранчиви печатни и интернетски материали, цензурирано от неудобни моменти видео, това излезе на бял свят от Пресконференцията.

„Научната“ сесия пък се самопредстави с разбъркан и

непълнен видеоклип и също обтекаеми текстови самоотзиви.

Читателите на „СМ“ лесно ще открият тези „материали“ в съответните сайтове, затова ние тук ще споменем премълчаното, изрязаното и „изгубено поради технически причини“. И в двете мероприятия звучаха искрено само цитатите от Шейтанов, прочетени доса вживяно от артиста Любомир Бъчваров.

Всичко останало бе от фалшиво до омерзително, макар да се мярнаха читави изказвания и опити да се говори със симпатия за нещо, което ораторите не разбираха.

Пресконференцията

започна с четки и автокомплименти. Благоволиха да нарекат Шейтанов „колега“, изразиха щастие от това да имат честта и така нататък грън-грън.

Внукът племенник на Георги Шейтанов блестяше по роднинска линия. Изрази огорчението си, че дядо му бил убит „от собствената си държава“.

По-късно сътрудник на „СМ“ репликира, че фразата е нелепа, защото анархистите нямат сантименти към държавата. Това бе изрязано от видеото.

Представиха професор Чавдар Добрев, който се похвали с книга за знаменития анархист. Страшна ирония на съдбата! Агент на Държавна сигурност, проявявал усърдие в „работата“ си, да пише за анархист, и то за анархист като Шейтанов! Както и нагло да дава съвети за „бъдещото развитие на анархизма“. Естествено, основната теза на господина бе „единофронтството на Шейтанов“. Добрев натърти, че „анархизмът бил едно от четирите течения на лявото движение в България през първата половина на XX век“ наред с тесните социалисти (от 1919-та – БКП, от 1944-та установила тоталитарен държавнокапиталистически режим), БЗНС (управлявала страната ни авторитарно при премиерството на лидера си Стамболийски) и социалдемократите (участвали в не едно реакционно и антисоциално българско правителство). Ако мерим „лявото“ с верността му към буквалния прочит на лозунга „свобода, равенство, братство“, то не само в България, но и в света изобщо „леви“ са единствено анархистите, а Шейтанов, ако не бе загинал през 1925 г., щеше сигурно да свърши в занданите и концлагерите на „комунистическата“ държава след 1946 г.

Сесията

не се получи точно „научна“, а най-вече идеологемна – и то не защото присъстващите анархисти отправяха към ораторите „идеологизирани“ въпроси. Чавдар Добрев повтори опорните си точки, но (защо ли?) доса по-прегналво от предишния път. Нарече Шейтанов „гений без нарочно образование“, „уникален като Ботев“, „писател като художник“, „интелектуалец в развитие“, а накрая – „романтик“ (повечето докладици говореха за „идеализма“). Подчерта, че Шейтанов „търсел националната гледна точка“ в събитията на своята епоха. Опит се да оправдае деянията на „комунистите“ с „тактически грешки“ – сякаш употребата на държавността за партийни цели е само „тактика“!

Драматургът Добчев със зле прикрита досада отговори на онази част от въпросите, която му позволи да се представи като много извисен, а опониращите му – като нахални профани, но бе много засегнат от обвинението в интелектуално малодушие. За да опровергае последното, се позова колко „опасни неща правел“ при „социализма“ и как едва се отървявал благодарение на... застъпничеството на агента Добрев. Няма що, идеално оправдание!

Академик Георги Марков се представи като „историк, изследващ насилието“ – и поради тази причина не го одобрявал, особено революционното насилие, макар да призна, че открай време в света бушува „студена гражданска война“ (ние, анархистите, го наричаме класова война, при това потиснатите почти не се съпротивляват). Не можа да обясни как се спира такава „студена“ война, освен с „примирение“ (тоест капитулация? Властващите отказват да властват, а подвластните се въздържат да недоволстват?) – доса странна позиция за „учен“. Бурна реакция преизвика произнесеното със симпатия „помирение“, наложено от генерал Франко в Испания, което наведжда на мисълта какви странни хора у нас стават академици. „Стига жертви“ – призова Марков. Блажени са наивните... или преструващи се на такива.

Сравнително читава мнение чухме от Николай Поппетров. С близък до гняв тон той запита къде е доблестта на интелигентията да казва истината. И че липсата на възможност да я изкаже е единственото оправдание, и то не всякога.

Главният редактор на списание „Пламяк“ добросъвестно се опита да се впише в ме-

» » продължава на страница 9

ТЕМА НА БРОЯ: ШЕЙТАНОВИТЕ „ЧЕСТВАНИЯ“

Отворено писмо до българските интелектуалци

В ЛИЦЕТО НА ИВАН ДОБЧЕВ (РЕЖИСЬОР), ГЕОРГИ КАПРИЕВ (ФИЛОСОФ) И ПРОЧИЕ БЕЗЛИКИ (ХРОНИСТИ)

На 13 ноември в Народния театър се състоя премиера на театралната постановка „Гео“ по книгата „Една и съща нощ“ на Христо Карастоянов. Година след излизането на романа общественици, интелектуалци и наследници побързаха да осребрят имената на Гео Милев и Георги Шейтанов, „по случай“ 90-та годишнина от гибелта им.

Започна напревара в оплакването и наддаване в „струвилото“ (раздаване на храна за помен), които трябва да утешат себичната рогова меланхолия на едни и да засият артистичната елитарна поза на други.

Публиката, както винаги, преглъщаше мълчаливо и със сведена глава онова, което наместниците на мъдростта, изкуството и правото бяха избрали да сложат като трапеца върху имагинерните бутаторни ковчези на Шейтанов и Милев.

Храмовете на лъжата и суетата гостоприемно отвориха порти, поканиха с реверанс глосата, съблазнена изпълнители, платиха със съвестта си на доносници и бунтовници, омагьосаха невръстни будали, гримираха мъртъв-

ците и запалиха задушливите свещи на изхабеното слово. Представлението беше готово. Връхната (годината, която затваря ритуалите по сбогуване с мъртвия) бе покорена, възпята, удобно наместена и прелята за упокой най-вече на живите.

Вековечен разцвет на божествена стръв.

Всяка смърт е за тях развлечение, всеки вопъл – шега.

Смърт, убийство и кръв!
Докога, докога?

Гео Милев, „Септември“

Поменът не е огледало на паметта. Паметта не е образ на делото.

Ще се надигнат сенките на паднали предтечи в траурно шествие от единия до другия край на света; истината ще застане като съдник над окървавената съвест на всички палачи и няма да се върнат в гробовете си мъртвите, докато не станат живите.

Георги Шейтанов, 1924 г., „Пламяк“

Господа, вие не успяхте, но настояхте. Номиналното ви настоятелство се изроди в посегателство и опит да дири-

жирате истината. Задъханят изказ на Гео и изстрелите от парабелума на Шейтанов приседнаха в гърлата ви, добре смазани от навика да изричат лъжи, за които сте получавали подкрепящата благословия на същите ония палачи, които в днешно време издават книги във възхвала на жертвите си. Може би образът на антагониста Гешев се е получил по-релефен от този на проагонистите, именно защото в него се оглежда и вашето алтер его. „Мистериалното“ действие беше гръмка заявка в афиша на творческата ви суета и съвсем очаквано то изигра ролята на мишеловка за онези, които кръстят ръце и премигват в омая от идеите за „избраност, посветеност, тайнство“.

Но господин Добчев, наистина ли отнасяте разказа за Шейтанов и Милев към жанра на религиозния театър от епохата на късното Средновековие? Или го свързвате с неколкодневните шествия и празненства, или грандиозни събития с многобройни изпълнители, каквато е и същността на „мистериите“?

В такъв случай постановката ви наистина се вписва в

подзаглавието си, пък и не очакваме директен отговор от човек, който си тръгва насред „помена“ за Шейтанов от „храма на СБЖ“, повлечайки след себе си питомците, които явно добре са усвоили урока да следват безмълвно именития си професор.

Мероприятието изпълнено. Култът затвърден. Лъжата легитимирана. Творческото самомнение и липсата на човешка доблест взеха връх и обявиха изкуството за по-велико от живота.

Някъде бяхте казали, че сте превърнали в свой лозунг думите на Леон Даниел: „Воля, зъбатост, непреклонност!“. Другаде, че сте се отказали от „илюзията за групата“ и че „групарският принцип не е същинският модел за правене на театър“.

Разбираемо е изкушението да проверите на всеослушание валидността на лозунга си. Разбираемо е дори компромисът, който сте направили, работейки с група, излизайки от еднородната си зона на комфорт.

Но когато артистичната спекулация „на гърба“ на истински волеви, зъбатите и непреклонни вземе превес и над-

хвърли субективните пасивни представи; когато претендира за валидност и си служи със средствата на пропаганда – тогава разказът за „живота и делото“ е не повече от поредното търгашеско евангелие на самозван апостол. С помощта на априори неважната и нежелана група (актьори и публика), театровете за театър, което уби се разигра, отново обслужва тщеславието, предателството – заради безкритичност и леност на мисълта – и овчедушето, в ушите на което отекнаха модернистични лозунги, и в чийто възбени навътре очи се огледа болнавата меланхолия на елитарния творец.

Делото не е само рефлекс към времето. Рефлексите за делото не са истината за живота.

В отгласа за театралното събитие, измежду анемичните анонси на дребни и едри официози, вестник „Култура“ гаде на философа Георги Каприев правото да ползва позлатения с мъдрост камертон, който да настрои изтънчените уши на интелектуалния и културен

» » » продължава на страница 10

ТЕМА НА БРОЯ: ШЕЙТАНОВИТЕ „ЧЕСТВАНИЯ“

Присвояването на Шейтанов

» » » продължава от страница 8

роприятието, на което беше прилично да се говори само добро за анархизма...

Ние, анархистите, се отказваме нарочно да вземаме гумата – първо че доста въпроси и реплики започихме по ораторите, а второ – прочитаните слова на Шейтанов бяха достатъчни.

Тялната борба

Разбира се, епохата издига или затрупва с безличие както хора, така и движения – днешната, въпреки множеството улеснения за нас, не постъпа благоприятно под нозете на анархизма. Недружелюбно време обаче не е извинение, че анархистите като обществена сила се преплъваме в собствените си крака. Твърда ще преоткриваме наследството на нашия съмишленик от миналото, твърда ще осмисляме делата и думите му, за да ги възродим в сегашното и в близкото бъдеще – навярно решаващо за съдбините на човечеството. С малки изключения, най-вече ветераните на анархизма, сме далеч от нивото на Шейтанов. И защо да не започнем пътя си към него с една защита на паметта му?

Организаторите на върволицата „мероприятия“ опреде-

лено ни подценяват, мислейки ни за слепи или за твърде „кротки“ в сравнение с анархистите от онова време. Това, че присъствахме на „изяви“, „пресконференции“, „научни сесии“ и дори на нелепа театрална постановка, уж посветена на Шейтанов и Гео Милев, не означава, че не сме видели какво става, не означава, че ще премълчим, както го изисква дребнобуржоазният етикет за „добро възпитание“. Приемете го като великодушие, господа организатори, каквото не заслужавате. Приемете прозвучалите досега наши въпроси и възражения – оскъдно или никак отразени от „свободните медии“ – като предупреждение: гадохме ви шанс, изслушахме митологемните ви речи, видяхме какво и колко можете. Оттук нататък няма да позволяваме нито да пребождисвате така и ненамерените кости на Георги Шейтанов, нито ще даваме отчет, за бдещето на анархическото движение, нито ще търпим наставления, изречени от агенти на Държавна сигурност, доносници на Държавна сигурност, близки и познати на явни хора от Държавна сигурност, гордеели се преди, гордеещи се и сега с това „какви връзки вадят“.

Ясно като в бял ден е какво правите, господа органи-

затори. БСП умира. Изчерпана е като платформа за привличане на бюлетини в урните и кадри за карьера. Многобройното клониране в нови („десни“, „центристски“, „опозиционни“) партии и НПО я изтощи, идеологията окончателно е опоскана, тупат празен брашнен чувал. Дали за угоджаване на съществуването ѝ, дали като операция по създаване на „нов ляв проект“, господа професионални демагози търсят нови мощи за приобщаване към Пантеона им – стръв за нови шарани!

Само че Шейтанов не е мощи. Останали са негови статии, останали са документи за делата му. С извъртане на факти или с тяхно „творческо тълкуване“ можете да представите Шейтанов като „ваш“, като „ляв човек“, съюзник, една ли не съратник на останалите представители на „лявото в България през първата половина на XX век“ – партийните „комунисти“, социалдемократите и дружбашите от БЗНС. За всяка тази категория „съюзници“ Шейтанов се е изказвал повече от „ласкаво“ и е теглил чертата с фразата: **Има властници и анархисти, по средата няма място за идеи и партии.**

Тезисът за „единофронтството“ е незащитим.

Тезисът, че анархистите са част от „лявото пространство“ е смешен. Какво ляво притежават милионери, предишни и сегашни, държавници, съучаствали в най-антинародни деяния, джелати, избивали наред политически противници и бизнес конкуренти?

Недостойно е правенето на самореклама с Шейтанов и по роднинска линия. Внукът племенник на нашия другар Шейтанов не изпуска възможността да натърти колко почита „дядо си“ и как в семейството му „се съвместяват левите идеи на анархистите с тези на комунистите“ (които според нас са просто болшевици, братовчеди на нацистите и фашистите). Адвокатът внук ни омайва с вметки, че преди 90 години осъждали на смърт банкови обирджии, но днес нямамо бесило за ограбитите без оръжия КТБ, дето завлече цялата страна. Блъва допълнителни инициативи – да учредява литературно-публицистична награда на името на Шейтанов, да кръсти улица в негова чест... хайде няма нужда! Не като име на улична табелка е нужен Шейтанов днес. Къде ще намерят публицист или литератор, който еднaкво използва перото и пистолета, за да го наградят? Ако бе искрена тази позиция на внука племенник,

той не би допуснал за дядо му да говорят мерзавци, с които Шейтанов не би приказвал дълго, преди да изпразни револвера си в тях.

Виждаме каква помя забъркваме, господа. Няма да мине, защото вече сами публикувахте статиите на Шейтанов. Каквото и да разправяте за него, той ви оборва на всяка сричка, на всяка крачка.

А ние, днешните анархисти, колкото и търпеливи към хора като вас да сме за сега, само ще посещаме публиката да види какво е писал Шейтанов и какво се напъват да му приписват вие.

Трябваше да си изберете някого по-податлив на префасониране – ето, имате си либерала Йосиф Хербст, халал да вие.

Шейтанов обаче го оставете – и по ченгеджийска, и по роднинска, и по партийна, и по неправителствено-организациона линия го оставете. Нали все подчертавате какъв „идеалист“ бил? Смях – твърдият материалист, анархистът Шейтанов – идеалист! Течение в идеализма е окултизмът. Опростено казано – вярата в призраци, духове.

Както призовавате духа на хора като него, не ви ли хрумва, че така го материализирате – само че не от вашия калъп! •

Васил Арапов

ТЕМА НА БРОЯ: ШЕЙТАНОВИТЕ „ЧЕСТВАНИЯ“

Отворено писмо...

» » » продължава от страница 9

елит на правилния тон Ла. На Ла най-бързо откликват Лакети на схоластичното слово и мъдрост на заплата.

Господин Каприев, когото помним от Философски факултет като преподавател с чист и рационален изказ, се появи сякаш сянка от пещерата на познанието и с доминантния си тон ни припомни, че мит и логос са първоначално синоними със значение „разказ“. Пространната му словоизява предяви претенции да огласи Логоса, да работи с обяснения и да посочва причини. Наместо това хлътна в ритуализацията и гордо, по философски безапелационно, ни върна към корена на „Знаем как всички лъжи да направим на правда подобни...“ (Хезиод, Теогония, стих 27).

От философската (критическа) методология са останали само –измите, –ациите, –стта и прочие стилистични клоунади, които имат за цел да впечатляват. Излишно усложненото говорене, натруфената и неразбираема фраза навярно все още разчитат да „стреснат, трогнат и очароват“ публиката, но сякаш Каприев гордо е обкращал

категрата пред студенти I курс, желаеи да ги плени, за да им продаде необходимостта от себе си като жрец на Философията. Говоренето за една спекулация (постановката „Гео“) преля в умозрително метафизична догматика и в крайна сметка се оказа не повече от апологетика.

Едва ли друг освен авторът (Каприев), неговия адресат (Добчев) и шепата „посветени“ биха могли да провидят погласовите глуми Гео Милев и Георги Шейтанов, които в случая са просто бележка под линия. Спекулацията осъществена. Пропозицията легитимирана. Милев/Добчев/Каприев – самодостатъчен силогизъм за истинност. За Шейтанов не питайте. Споменат е един-единствен път „с неговото политизиране на естетическото и етическото, оказало се смъртоносно и за самия него, и за всеки, до когото се е докоснал“. Толкоз.

Неизреченото понякога крещи много повече от изговореното.

Познатото словослагателство от един интелектуалец към друг кресливо претендира, че пресява ценности – в името на живия живот. Ненаситната претенция обаче на

тия, които знаят как да жонглират с множество имена и концепции, дори бегло не се доближава до Методологическия анархизъм на Файерабенд, макар индиректно да се опитва да кокетничи с него. За г-н Каприев като философ това би следвало да е ясно и отчетливо.

Кресчендото почти гостигна връхната си точка, но шаманите, които вдигат връва, размятайки костите на убитите, едва ли ще се откажат толкова бързо от мракобесните си гезания. Последните дават смисъл на изтързваните им убеждения, толкова изпосталели, че единствено цитатите могат да прикрият временно душевните им срамотии.

Но господата, глумите на Шейтанов и Милев не са поредните групи, които да развеее пред онемялото множество. С тях не можете да закръпите савана на последното си ложе, в което да легнете чисти и извисени. Смелостта и истината не се постилат пред краката ви в павераните улици с имена на герои, и вървейки по тях, единствено провлечената сянка на съвестта ви скимти достоверно. •

Л. Б.

ЛЕВИ-ДЕСНИ

Сириза продължава с репресиите и провокациите срещу анархистите

От сутринта на 12 ноември 2015 г. в Гърция започна невиджана досега вълна от репресии. Още в ранните часове, в деня на общонационалната стачка, гръцката полиция нахлу в квартирите на петима студенти, живеещи в атинския квартал „Агида Параскеви“. И петимата са арестувани по Европейска заповед за задържане и екстрадиране, издадена от властите в Италия.

Шокиращото в случая е, че единствените обвинения срещу тях са във връзка с първомайската манифестация в Италия тази година. Италианската полиция им е взела показания на следващия ден, 2 май, в едно кафене в Милано и ги е освободила.

Такова съдебно преследване на студенти от друга страна членка на ЕС, прилагането на процедурата за европейска заповед за арест в

рамките на ЕС, както и поводът за задържане – участие в първомайски протест, е невиджана досега мярка. Прекратяването на тази крайно репресивна процедура не касае само петимата студенти, а правата на всички хора и правото им да участват в политически събирания.

Рано тази сутрин, всички ние, политически активните граждани, в това число приятели, познати и роднини на арестуваните студенти, се събрахме пред сградата на общината на „Агида Параскеви“, с искания за незабавно прекратяване на съдебното преследване срещу тях, за незабавното им освобождаване и отмяна на заповедта за екстрадирането им в Италия. •

Пресъобщение на Общо събрание на гражданите на „Агида Параскеви“
Превод за Без Лого: П-16

СОЛИДАРНОСТ

Солидарност с работниците от VIO.ME

АКЦИЯ ПРЯД ГРЪЦКОТО ПОСОЛСТВО В СОФИЯ

В отговор на призива на работниците от окупирания фабрика VIO.ME в Солун за международна солидарност срещу опитите на гръцката държава да съсипе работещата под работнически контрол фабрика за битова химия, макар и с няколко дни закъснение, изразихме нашата позиция със символична акция пред посолството на Гърция в София. Делото в солунския съд беше насрочено за 24 ноември и беше отложено заради блокадата на съдебната зала от стотици активисти, подкрепящи работниците.

На протеста снощи беше прочетен текст на писмо от секциите на АРС до гръцките власти и беше разплат транспарант пред входа на посолството.

До посолството на Република Гърция, София

Открито писмо
Ние, членовете и симпатизантите на Автономен работнически синдикат (АРС), декларираме своята подкрепа и солидарност към работниците от окупирания фабрика VIO.ME в Солун.

Изразяваме остър протест срещу намерението на гръцките власти да отнемат фабриката от ръцете на работниците посредством юридически хватки и шмекерлъци като например продажбата на терг на земята, върху която е построена сградата на VIO.ME.

Солидарността е нашето оръжие!

„Окупирай, съпротивлявай се, произвеждай!“

Ние сме с вас, приятели от VIO.ME! •

Автономен работнически синдикат
27.11.2015 г.

Секции на АРС от София, Варна, Гоце Делчев, Видин

НАШИТЕ ДРУГАРИ ПО СВЕТА

Учредена е федерация в Гърция

На 3-4 октомври 2015 г. в гръцката столица Атина се проведе учредителната конференция на Федерацията на анархистите в Гърция. В резолюцията, приета от делегатите, четем:

Живеем във времена, когато анархистическата пропаганда може и трябва настъпателно да разпространява социално-класовата борба, която единствена може да доведе до социално освобождение.

Вече трябва да бъде предельно ясно: анархистите или ще се организират, координират и действат съвместно, или ще изгубят.

Конгресът приема План-програма от 21 точки, някои от които са:

Публично представяне на Федерацията с големи плакати и транспаранти по време на традиционните демонстрации, като тези за 1 май или 17 ноември, както и на протестите срещу Меморандумите.

Способност на Федерацията да реагира в извънредни ситуации и кризисни моменти за политическата система.

Образуване от организацията на мрежа от хранителни кооперативи, които да покриват непосредствените нужди на членовете и да помагат на нуждаещи се хора.

Използване на асиметрична тактика, която да бъде

максимално ефективна – минимум ресурс за максимален политически ефект.

Подкрепа за всички солидарни самоорганизиращи инициативи, местни борби и работнически протести.

Търсене на връзки и сътрудничество с анархистически организации от Балканите, Средиземноморието, Европа и Света.

Ясно присъствие на Анархистката Федерация в политическото пространство, с характерен начин на действие в различни ситуации, който да подкрепта и пропагандира анархистическите методи в борбата.

Освен срещу централизирания политически режим, организацията ще води борба във всяка една сфера на общественения живот, като ще се стреми на формулира конкретни алтернативи.

Фокусиране на дейността и целенасочена пропаганда сред младите хора, в училищата и университетите.

Пропаганда по работните места, по кварталите.

Конфронтация срещу фашистко-расистката пропаганда и действия. Пропагандиране на класовото единство между обикновените гърци и мигрантите.

Съпротива не само срещу гръцката държава и местната буржоазия, но и срещу транснационалните и империалистически структури

като ЕС, НАТО и МВФ. Международна революционна солидарност между всички потискани и експлоатирани хора, където и да се намират по света.

Засилване на политическата конфронтация срещу Левицата и всяка друга сила, която поддържа илюзията за класово сътрудничество или някаква алтернатива в рамките съществуващата държава система и капитализма.

Пропагандиране на идеята и полагане на усилия за създаване на масова, анархистическа, класова, синдикална организация, която да води социални борби с крайна цел Революцията, Комунизма и Самоуправлението.

Инициатива за образуване на Анархистическа Федерация:

Атина: Група „Анархисти за социално освобождение“, „Анархистки колектив „Триаделида“, Анархистки колектив „Неа Филадельфия“, Анархистки колектив „Кат Огон“, Анархистическа група „Кенос Киклос“, Анархистическа група „Рубикон“

Солун: Анархистки колектив „Ано Триско“, „Либертарна Инициатива Солун“

Ираклион, о-в Крит: Анархистки колектив „Октава“

Патра: Анархистки колектив „Ничия земя“ •

Превод от гръцки: екип на Без Лого

ПРИЗИВ ЗА СОЛИДАРНОСТ

Руски другари в беда!

През януари тази година в Ростовска област, Русия, полицията затържа двама анархисти – Игор Кулагин и Елизавета Цветкова. Елизавета скоро е освободена, но Игор буквално изчезва в търбуха на полицейското ведомство, като досега не се знае със сигурност къде се намира. Родителите му са напласени и отказват всякакъв контакт, не приемат дори помощи, събрани от анархистическите организации в Петербург, Москва, групите от Украйна и Европа.

Елизавета е на 30, завършила филология, но работи в авиационен завод в град Таганрог.

Игор е на около 23, студент в областния център Ростов на Дон.

Жандармите на путиновата сатрапия обвиняват другарите ни, че през ноември 2014 г. са съставили или разпечатали от интернет листовки с призови, които „подбуждат омраза и тласкат към враждебни действия срещу държавни служители от администрацията и полицията“, след което ги разлепили на обществени места, което

било „особено гръзко заради предстоящия професионален празник на полицейските служители на 10 ноември“.

Листовките всъщност са били срещу произвола на чиновниците и тормоза над граждани от страна на полиците. Преди това Елизавета е организираща акции срещу поскъпването на тока и други комунални услуги.

Прокуратурата е предала делото в градския съд на Таганрог с обвинения за провокиране на вражда срещу социалната група „полицейски служители“ с искане за 5-годишна ефективна присъда.

Очевидно българската полиция гледа към руската, щом също говори за себе си като за „социална група“, която „се бори“ за „социалните си права“, а не е репресивна институция с незаслужени привилегии.

Отпаднали са обвиненията за „шпионаж в полза на Украйна“ и „националистическа пропаганда“, каквито са се опитвали да вменят на Елизавета усърдните следователи. Делото веднъж вече пропадна през септември, когато съдът го

върна обратно на следствие – то заради множество процесурни нарушения, пропуски и несполучливости.

Междувременно Елизавета Цветкова официално е вписана във Федералния регистър на терористи и екстремисти.

Прокурорската пресслужба на Ростовска област не дава никаква информация за Игор Кулагин, когато водят по самостоятелно дело. Налице са тревожни признаци, че Игор е смазан психически, а възможно и физически в неизвестния следствен арест на областта или извън нея.

Макар че петербургските другари са успели да наемат адвокат за Елизавета, харчовите продължават, руската съдебна система, както и българската, е скъпо неудоволствие. Затова, който може, нека помогне със средства по сметката: **Сбербанк России 63900252 9007854038 Цветкова Лилия Георгиевна**, на името на майката на Елизавета, понеже на нея самата са блокирани всички сметки. •

Дръжте се, другари!

СМ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3х7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славеков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков започва да излиза анархистическият вестник „Свободно дело“.
- На 03.12.1926 г. в Плевен е изгорен със семейството си г-р Пею Димитров Белев, анархист.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов се подновява легалното издаване на вестник „Работническа мисъл“ след десетгодишна забрана. Скоро след това вестникът е забранен отново.
- На 05.12.1908 г. в Разград под редакцията на Върбан Килифарски започва да излиза вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. в Италия е роден италианският анархист и теоретик на анархизма Ерико Малатеста.
- На 09.12.1842 г. е роден руският анархист и учен Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 10.12.1900 г. в гр. Андона е роден видният италиански анархист Алфонсо Петрини.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът Тоне Василев.
- На 12.12.1995 г. в село Балван умира анархистът Христо Колев Йорданов – един от най-дългогодишните политически затворници и концлагеристи при монархисткия и болшевишкия режим.
- На 13.12.1997 г. в село Чуковец, Радомирско умира анархистът Георги Йорданов Донеv, прекарал години в болшевишките душегубки.
- На 14.12.1825 г. избухва бунтът на декабристите против цар Николай I.
- На 15.12.1977 е проведена протестна акция пред българското посолство в Париж за освобождаването на анархистите Наков, Киров, Хр. Колев, Артъков, Джерманов и Недокланов.
- На 15.12.1859 в гр. Бялисток, Полша е роден създателът на международния език Есперанто Л. Заменхоф.
- На 16.12.1948 г. са извършени масови арести на анархисти в цяла България, след което над 600 анархисти са върворени в лагери.
- На 19.12.1862 г. в село Дивдядово е роден Никола Стойнов – един от първите български безвластници, учител, издател и редактор. Участвал в основаването на БЗНС.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Михайлович Кравчински – Степняк.
- На 25.12.1873 в гр. Кордоба, Испания заседава третият конгрес на Интернационала.
- На 27.12.1798 умира полският революционер и писател Адам Мицкиевич.
- На 30.12.1990 г. в Бургас умира анархистът Ганчо Бойчев.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 10 лв
2. Александър Наков, Перник 10 лв
3. Трифон Терзийски, Кнежа 100 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
 сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
 имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
 отговорен редактор **А. Ванчев**
 предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2016 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

radioпредаване за свободен живот

2016

sm.a-bg.net

РЕЗОЛЮЦИЯ

Общото събрание на 1-й и 2-й бригади линейных кораблей состоявшегося 1 марта 1921 г. заслушав представителей команд посылаемых Общим собранием в гор. Петроград для выяснения дел в Петроградском Кронштадте и Петропавловске.

ПОСТАНОВИЛИ:

- 1) Ввиду того, что настоящие советские власти не дают рабочим и крестьянам, немедленно сделать перевыборы на всех рабочих и крестьянских участках, причем перед выборами предоставить свободу для дварительную агитацию.
- 2) Свободу выбора комитетов для рабочих и крестьян, анархистов и левых социалистов.
- 3) Свободу выбора профессиональных союзов и крестьянских обществ.
- 4) Позднее 10 марта 1921 г. беспартийную конференцию красноармейцев и матросов гор. Петрограда, Кронштадта и Петропавловска.
- 5) Освободить всех политических заключенных социалистических партий, а так же всех рабочих и крестьян, красноармейцев и матросов заключенных в связи с рабочими и крестьянскими движениями.
- 6) Выбрать комиссию для пересмотра дел заключенных в тюрьмах и концентрационных лагерях.
- 7) Упразднить всякие ПОЛИТОТДЕЛЫ, так как ни одна партия не может пользоваться привилегиями для пропаганды своих идей и получать от государства деньги для этой цели. Вместо них должны быть учреждены Советы.

КРОНШТАТ 1921

ВЛАСТ НА СЪВЕТИТЕ, НЕ НА ПАРТИИТЕ!

¡Revolución y guerra al mismo tiempo!

ИСПАНИЯ 1936

¡Todo o nada!

Всичко или нищо!

Независимост и Свобода!

Съветската армия - ВЪН!

БУДАПЕЩА 1956

Да изгние!

Долу тиранията, работническо-селско самоуправление!

ЯНУАРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

ФЕВРУАРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29

МАРТ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

АПРИЛ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

МАЙ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

ЮНИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

ЮЛИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

АВГУСТ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

СЕПТЕМВРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

ОКТОМВРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

НОЕМВРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

ДЕКЕМВРИ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31